

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 19 / 10-11-2023

Nog twaalf dagen!

Nog twaalf dagen en we mogen weer naar de stembus. Het zijn vervoegde verkiezingen voor de Tweede Kamer. Na de vorige verkiezingen op 17 maart 2021 kon pas na tien maanden met veel moeite een kabinet van vier partijen met een uiterst krappe meerderheid worden gevormd. Lang heeft het kabinet Rutte IV niet gezeten; het viel op 7 juli 2023.

In de meeste kieskringen doen er maar liefst 26 partijen mee. Dat zijn er overigens 11 minder dan bij de verkiezingen in 2021. Onze buitenlandse vrienden zullen verbaasd zijn over deze ruime keuze in Nederland.

Er zitten nu 21 partijen in de Tweede Kamer. Bij elk debat zijn er vier partijen die het kabinet steunen en vervolgens komen eindeloos 17 sprekers aan het woord, die geen goed woord over hebben voor de plannen van het kabinet. Hoe kunnen we op deze manier de grote vraagstukken, waarvoor dit land staat, effectief aanpakken? Nederland is dringend toe aan een kiesdrempel. Eenvoudig zal dat niet zijn, want er is hier een grondwetswijziging met een tweederde meerderheid voor nodig. Probeer een dergelijke meerderheid maar eens te halen met zo veel kleine partijen, die mordicus tegen zijn.

Vroeger was de vorming van een kabinet simpel. Het CDA (voor de fusie: de KVP, ARP en CHU) ging met de VVD over rechts of met de PvdA over links. Er was in beide gevallen altijd een ruime meerderheid. Nu moet een kabinet al minstens uit vier of zelfs vijf partijen bestaan.

Het stembiljet is ook deze keer zo groot als een keukentafel. In het moderne Nederland wordt namelijk nog steeds met een rood potlood gestemd sinds een slimme hacker had vastgesteld, dat op een afstand van 10 meter het technisch wellicht mogelijk is om vast te stellen op wie iemand gestemd heeft. Prompt werden alle stemcomputers in magazijnen opgeborgen. Het stemgeheim kon immers niet meer ge-

waarborgd worden. Nederland op zijn smalst! Je vraagt je af, hoe het kan dat in de ons omringende landen wel nog steeds elektronisch wordt gestemd. Kunnen we deze stemmachines niet lenen?

In 1993 deed ik een kleine enquête naar het stemgedrag onder 32 deelnemers aan onze reünie. Grappig om de resultaten van toen nu terug te zien. Omgerekend naar zetels haalde de PvdA toen 46 zetels, D'66 42 zetels, Groen Links 28 zetels, de VVD 19 zetels en het CDA 15 zetels. Eén jaargenoot ging niet meer stemmen. Zo te beoordelen waren we in 1993 een links progressief gezelschap. Zou dat nu ook nog het geval zijn?

Hopelijk gaan we wel nog steeds stemmen. Veel wijsheid toegewenst! Daarna gun ik ons allen en zeker ons land een stabiel kabinet toe.

Komt er een Algemene Reünie in 2024?

Het Reünie-comité overweegt om al in 2024 de volgende algemene reünie te organiseren. Tot nu toe was het gebruikelijk, dat er om de drie jaren een algemene reünie plaatsvond. Vanwege het ouder worden van de potentiële groep van deelnemers, wil het comité de frequentie naar twee jaren brengen. Concreet is het plan om op vrijdag 19 en zaterdag 20 april 2024 de volgende reünie te laten plaats vinden. Binnenkort start het comité een peiling of er voldoende deelnemers te verwachten zijn. Daarna valt pas de definitieve beslissing.

Je kunt nu al geheel vrijblijvend je voornemen om aan deze reünie deel te nemen melden via reunierolduc@gmail.com. Deze opgave verplicht je tot niets, maar het geeft het comité een goede indicatie van het aantal deelnemers. Bovendien heeft het comité dan ook jouw actueel mailadres voor verdere communicatie. Op onderstaande foto van Pierre Sniijders staan de deelnemers in 2022.

Zou het een idee zijn om met zijn allen het komend jaar naar deze reünie toe te gaan? Ik zal voor de volgende nieuwsbrief bij het comité navraag doen naar het aantal geïnteresseerde Rolduciëns uit de jaren zestig en zeventig. Meld je dus even aan, als je overweegt om naar deze reünie te gaan.

Creativiteit, intuïtie en vrijheid horen bij mij.....door Wim Wolters (Wim was op Rolduc van 1962 tot 1968)

Creativiteit, nieuwsgierigheid, vrijheid en doceren lopen als rode draad door m'n leven. In mijn eerste jaren na Rolduc kan ik in Nijmegen niet vinden wat ik zoek. Ik heb duidelijk verwerkingstijd nodig van zes jaar op dit instituut. Met gemengde gevoelens kijk ik nu op die periode terug. Het voetbal, handbal en volleybal hielden me toen overeind. M'n liefde voor volleybal ben ik trouw gebleven door nog jarenlang in competitieverband te spelen en later in Nijmegen de vrouwelijke 'f-jes' van Heyendaal te trainen.

Wim
Wolters met
de bal
in 1963.

Verder knielend
van links naar
rechts:
Nand Willems,
Frits Roumen,
Hennie
Vollenbrink,
Jan Hendriks,
Joep Bodelier
en Wil Kerens

Staand van
links naar
rechts:
Loe Lamkin,
Jan Kerckhoffs,
Wim Wolters,
Tjeu Rietjens,
Harry van
Gerwen en
Chrit van
Enckevort

Militaire dienst op een drietonner

Militaire dienst klopt op de deur. Ik word ingedeeld bij de geneeskundige troepen in Amersfoort. Wanneer ik na een zeer degelijke sportkeuring goedgekeurd word voor de KMA, besluit ik hiervan af te zien en word ik plotseling overgeplaatst naar Ede bij de cavalerie. De eerste dag op de Beekmankazerne in Ede herinner ik me nog goed. Op het kazerneterrein werd m'n naam omgeroepen om me te melden bij de ambulance die klaar stond om alle militairen met bloedgroep A-neg met spoed naar het ziekenhuis in Arnhem te brengen. Vanaf dat moment ben ik een trouwe bloeddonor.

In Seedorf is m'n drietonner een soort van taxi voor alle vervoersklussen, op de kazerne, op oefening en naar Nederland. Ik geniet ervan om met die dubbel-klutsende bak in weer en wind door stad en land te rijden. Bijkomend voordeel van Seedorf is dat m'n dispuutsgenoten goedkoop aan hun lp's komen.

Radio Luxemburg en Hitweek

Op Rolduc voedde ik m'n kennis van popmuziek door in de stille nachtelijke uurtjes onder de dekens op mijn kleine blauwe transistorradiootje naar radio Luxemburg en radio Londen te luisteren en bij het licht van een zaklampje nieuwe nummers te noteren, regelmatig opgeschrikt door een kneep in mijn grote teen door de surveillant die vond dat ik maar moest gaan slapen.

In het muziektijdschrift Hitweek las ik jaloers wat er allemaal gaande was in de jongerencultuur in de buitenwereld. De aansluiting bij een dj-collectief in Nijmegen is gauw gemaakt. Met intens plezier werk ik vijf jaar als dj met telkens weer de kunst om de juiste sfeer te creëren om mensen met elkaar te verbinden tijdens bruiloft, verjaardag, reünie, promotie, jaar- of schoolfeest. Iedere keer is het weer een uitdaging om met de juiste keuze van muziek iedereen een goed gevoel te geven.

Mannen-praatgroep

Wanneer eind zeventigerjaren praatgroepen voor vrouwen en mannen ontstaan, sluit ik me aan bij een mannengroep. In wisselende samenstelling en in enigszins afgeslankte vorm bestaat deze groep nog steeds, telkens weer met zin- en onzinvolle reflecties op de fases waarin we verkeren, altijd weer met een lach en een traan. Een cadeau voor het leven!

Donkere kamer

Wanneer een vriend me een avondje meeneemt naar een donkere kamer met ontwikkel-, stop- en fixeerbad ben ik meteen verkocht. De berging onder de flat transformeer ik tot donkere kamer. Ik volg een tweetal korte opleidingen op het gebied van kunstzinnige vormgeving en fotografie in het wetenschappelijk onderwijs en start als freelance fotograaf. Opdrachten komen van wijkcomités, promovendi, echtparen, instellingen in de gezondheidszorg en scholen. Met eigen werk exposeer ik. Voor foto- en filmreportages voor het Ierland Komitee reis ik naar Belfast waar ik terecht kom in een strijd die veel op oorlog lijkt wanneer de laatste hongerstaker plotseling overlijdt. We verblijven in een katholieke wijk waar Britse soldaten dag in dag uit patrouilleren. Wanneer een van hen zijn immer geladen geweer op me richt, kan ik voelen hoe dichtbij deze strijd komt.

Gelukkigste periode in mijn leven

Inmiddels woon ik in een woongroep, richt hier een ruime doka met vier vergroters in en geef cursussen 'Van licht naar film, van papier naar solarisatie'. Mocht ik kiezen voor de gelukkigste periode in m'n leven, dan is het deze tijdloze tijd waar ik avond aan avond in de doka verkeer in gezelschap van mijn poes en muziek van Jan van Veen met zijn programma Candlelight.

Een freelance-opdracht voor een videoproductie voor de Academie voor Diëtetiek levert een aantrekkelijke baan op, waarin ik als audiovisueel coördinator studenten begeleid bij het realiseren van voorlichtingsmateriaal (dia, film, foto en video). Wanneer begin jaren 90 geldstromen beschikbaar komen voor informatica in het HBO, krijg ik het verzoek om over te stappen naar systeembeheer en studenten in het kader van afstudeerprojecten te begeleiden bij vervaardiging van digitaal voorlichtingsmateriaal. Het werk biedt veel mogelijkheden om fotografie en video te combineren met de nieuwe mogelijkheden van de computer. Ik vind een nieuwe speeltuin.

Lesgeven gaat me goed af

Later neem ik vrijwillig ontslag en start als freelance docent toepassingspakketten. Ook stap ik in het huwelijksbootje; echter deze verbinding houdt niet lang stand. Enkele jaren werk ik voor een bedrijf in Oss, nadien volledig voor mezelf. Ik woon in Berg en Dal; er zijn veel opdrachtgevers. Het lesgeven gaat me goed af; ik schrijf m'n eigen lesmateriaal voor de Office-programma's.

In m'n vrije tijd doe ik jarenlang een cursus absurd theater en ga ik op dansles (Argentijnse tango). De zaken gaan voorspoedig; ik koop een huis in Lent met op de begane grond een cursusruimte. Ik neem extra werk aan als teamleider van een helpdesk bij een huisartseninformatiesysteem. De combinatie van een baan en cursuswerk zorgt dat ik over m'n grenzen ga en in een burn-out beland. Om niet in financiële zorgen terecht te komen, verkoop ik mijn huis en herstel m'n gezondheid. Ik vind een baan als computertrainer bij Sensis (blinden- en slechtziendenzorg, nu Visio). Spraakprogramma's voor slechtzienden worden professioneler en makkelijker in de bediening; voor blinden is de brailleleesregel met verschillende software een uitkomst.

In dit werk leer ik met name dat elke cursist een heel eigen leerstijl heeft, waar ik bij dien aan te sluiten. Een leuk moment tijdens een training was de vraag van een blinde cursiste of ze ook een stukje chocola mocht.

Burn-out-coach

Uit nieuwsgierigheid naar het ontstaan van mijn eigen burn-out volg ik een opleiding tot burn-outcoach bij het CSR Centrum in Amsterdam, dat me van cliënten in de regio Nijmegen voorziet. Het zijn vooral cliënten die in de bouw werken; een mooie doelgroep en wederom maatwerk in de begeleiding. Inmiddels schrijven we het jaar 2002 en volg ik twee jaar een intensieve training Familieopstellingen. Dit smaakt naar meer en ik schrijf me in voor de driejarige opleiding Professionele communicatie bij Phoenix Opleidingen in Utrecht.

Het is een intense en intensieve opleiding, waarin persoonlijke ontwikkeling centraal staat. In de groep van 24 cursisten wordt regelmatig gehuild en gelukkig ook veel gelachen. De opleiding is een spiegel van het leven in al zijn facetten. Hierna volg ik nog twee specialisaties. Op de dag van m'n afscheid krijg ik een baan aangeboden als trainer, coach, begeleider.

Koud droog achter de oren sta ik een paar maanden later met het zweet op m'n rug voor nieuwe groepen cursisten. Het werk is intens: begeleiding van groepen, workshops geven, familieopstellingen begeleiden, supervisies individueel en van echtparen en gezinnen. Het contact met cursist en cliënt is zeer intensief en de ingebrachte levensthema's zijn heftig. Ik heb fijne collega's en we steunen elkaar waar nodig; een noodzakelijkheid om dit werk überhaupt te kunnen doen.

Wim Wolters nu

Pensionering

Na m'n pensionering ga ik met hetzelfde werk verder in mijn praktijk in Nijmegen en Utrecht. In Nijmegen voeg ik het begeleiden van mannengroepen toe aan mijn aanbod, omdat ik inmiddels weet van de grote behoefte bij mannen aan ondersteuning en begeleiding op levensthema's als de rol als vader, de rol als partner, omgaan met gevoelens, intimiteit en seksualiteit.

De Argentijnse tango dans ik nog steeds, samen met m'n danspartner hebben we in de voorbije jaren talloze tangolessen verzorgd. Kortom, ook hier is de docent in mij niet ver weg.

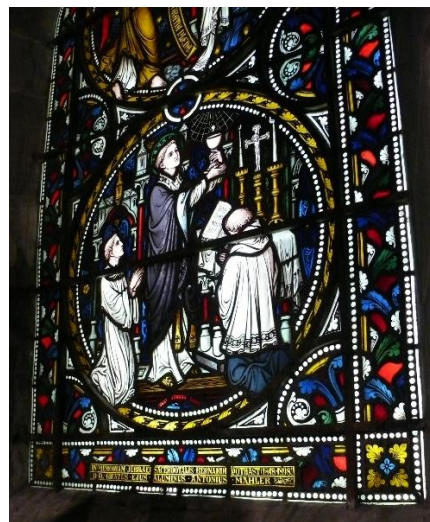
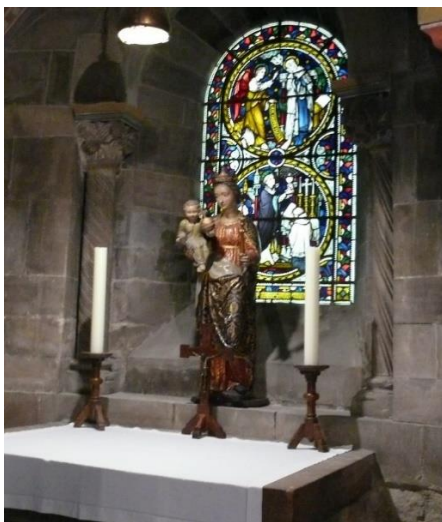
Een veelzijdig leven

Tijdens mijn leven heb ik mooie reizen mogen maken naar Kameroen, Tanzania (voor het geven van computertrainingen), Zuid-Afrika, Los Angeles en de Grand Canyon.

Opgegroeid op een boerderij in Sint Odiliënberg - als oudste uit een gezin met vijf kinderen - heb ik terugkijkend veel grond mogen bewerken. Ik heb veel met mensen gewerkt, in allerlei settingen. Het heeft veel mooie ontmoetingen opgeleverd en het heeft me ook gevormd. Tegelijk moet ik ook zeggen dat het universum mij verwend heeft met veel uitdagingen. Mijn creativiteit, hang naar vrijheid en intuïtie waren hierbij altijd mijn richtsnoer.

Het wonder van de spin!

Iedereen die wel eens de crypte in de kerk van Rolduc heeft bezocht, zal zich ongetwijfeld nog wel het gebrandschilderd raam met het wonder van de spin herinneren. Het raam bevindt zich achter het hoofdaltaar in de crypte. Te zien is, dat er tijdens de consecratie een spin in de kelk van de priester valt. Wat te doen? De priester besluit om het bloed van Christus met de giftige spin er in te nuttigen. Hij verwacht, dat hij nu snel zal sterven. Terwijl hij enkele gebeden prevelt, krijgt hij een flinke niesbui. De spin komt ongedeerd door zijn neus naar buiten. Het wonder van de spin is geschied!

Het was Norbertus en niet Ailbertus

Zelf heb ik altijd gedacht, dat het de stichter van Rolduc, Ailbertus, was die op het raam is afgebeeld. Dat blijkt niet het geval te zijn. Het is de Norbertus, een tijdgenoot van Ailbertus.

Het kan zijn, dat Ailbertus en Norbertus elkaar op Rolduc hebben ontmoet, maar zeker is dat niet. Ailbertus stichtte Rolduc in 1104; in 1111 verliet hij Rolduc weer om als kluizenaar in Noord-Frankrijk te gaan leven. Daar overleed hij in 1122 op 62-jarige leeftijd. Norbertus verbleef in ieder geval tussen 1115 en 1118 op Rolduc. In die periode moet het wonder zich hebben voltrokken. Al in 1155 is het wonder van de spin beschreven. Norbertus heeft later de orde van de Norbertijnen gesticht. Hij leefde van 1080 tot 1134. In 1582 werd hij heilig verklaard.

Officiële richtlijnen van de kerk in Rome

De spin, die na de consecratie in de kelk viel, plaatste de gelovige priester wel voor een dilemma. De spin kon immers niet worden verwijderd zonder verspilling van het heilig bloed, want niet uitgesloten was, dat de spin van het bloed van Christus had gedronken. De kerk is daarom met richtlijnen gekomen voor dit soort situaties.

Het heilig putje

Naast spinnen, die in kelken vallen, heb je ook muizen, die van hosties snoepen. Van de kerk mag een priester nu een spin uit de kelk nemen en moet hij deze vervolgens verbranden, waarna de as in het sacrarium ('het heilig putje') moet worden gedaan.

Het nuttigen van de spin door Norbertus was hoe dan ook een daad van heldhaftigheid. Daarom hangt er ook een aureool van heiligheid om heen. Of dit wonder bij de heiligverklaring van Norbertus een rol heeft gespeeld is niet bekend.

Op 12 oktober 2023 vond op Rolduc de jaarlijkse Augustinuslezing plaats. De nieuwe voorzitter van de Stichting Lève Rolduc, Jan Schrijen, had Petra Dassen-Housen weten te verleiden om deze lezing te verzorgen.

Petra Dassen-Housen is een ‘kirchroads meeëdje’ uit 1972, oud-leerlinge van het Gymnasium Rolduc en thans burgemeester van haar geboortestad Kerkrade. Op zich is het in Nederland zeer uitzonderlijk om in je eigen geboorteplaats burgemeester te worden. Petra: “Het was voor mij een droom, die werkelijkheid werd! Welke inzet vraagt dat nu van mij: leven en werken in ‘mijn’ mijnstreek?”

Het ging hier lange tijd niet goed

In haar lezing schetste Petra de problematiek, waarmee de voorheen zeer welvarende oostelijke mijnstreek te maken kreeg na de sluiting van de laatste mijn in 1974. Op economisch gebied, maar ook op het gebied van volksgezondheid, onderwijs en sociale verbondenheid trad er in de regio een behoorlijk verval op. In totaal verdwenen er 70.000 banen; dit verlies is de regio nog steeds niet te boven gekomen.

De achterstandssituatie ten opzichte van de rest van het land is op veel terreinen nog steeds groot. Onlangs heeft de Raad voor de Leefomgeving en infrastructuur in een rapport met de titel ‘Elke regio telt!’ dat nog eens bevestigd. Na bijna 50 jaar is deze regio nog steeds bezig met de transitie van een welvarende regio met mijnen naar een zoekende regio zonder mijnen.

Petra Dassen

foto: Jan Hartman

Hoe werk je deze achterstand weg?

Voor Petra is dit haar grootste opdracht als burgemeester van Kerkrade, de meest getroffen stad in de regio. Het helpt daarbij niet, dat Kerkrade zeer excentrisch ligt ten opzichte van Den Haag. Petra: “Je moet vaker en harder aan de bel trekken om gehoord te worden.” Kerkrade werkt daarbij samen met alle andere gemeenten in Parkstad Limburg: Beekdaelen, Brunssum, Heerlen, Landgraaf, Simpelveld en Voerendaal.

Commitment tussen overheid en bedrijfsleven

Op economisch gebied streeft Petra naar meer commitment tussen overheid en bedrijfsleven. Petra: “We hebben elkaar nodig. Zonder voldoende bedrijven is er onvoldoende werkgelegenheid en zijn voorzieningen onbetaalbaar en zonder allerlei voorzieningen is een regio niet aantrekkelijk voor de komst van nieuw personeel en dus nieuwe inwoners. Van deze wisselwerking zijn we ons nu bewust, zowel het bedrijfsleven alsook de overheid.” De regio Parkstad Limburg heeft nu haar hoop gevestigd op de totstandkoming van een park van bedrijven in de medisch technologische sector en zet zich daar gezamenlijk voor in. Er is al een hoopvol begin: de bestaande bedrijven willen het huidig aantal arbeidsplaatsen op korte termijn verdubbelen.

Gezondheidsprojecten

Blijkens diverse onderzoeken is de huidige levensverwachting in de oude oostelijke mijnstreek gemiddeld drie jaar korter dan in de rest van het land. Dat is natuurlijk niet langer acceptabel. Met een drietal projecten (gezonder opgroeien, gezonder bewegen en leven, en gezonder oud worden) wordt getracht deze ontwikkeling om te buigen. Het is een project van lange adem.

Het middelbaar onderwijs keert terug in Kerkrade

Naar het oordeel van Petra is er in het verleden onvoldoende integraal samengewerkt in deze regio. Elke sector nam zijn eigen besluiten zonder daarbij rekening te houden met andere belangen. Het verdwijnen van de bovenbouw van het middelbaar onderwijs in Kerkrade in 2011 is een goed voorbeeld. Door een eenzijdig besluit van de Stichting Voortgezet Onderwijs Parkstad Limburg, louter gebaseerd op argumenten van uit het onderwijs, verdween het Gymnasium Rolduc uit Kerkrade. Met deze sluiting werd in feite de ziel uit Kerkrade, een stad met circa 45.000 inwoners, weggenomen. Nog steeds betreurenswaardig!

Gelukkig is er positief nieuws te melden. Dankzij de gezamenlijke inzet van heel veel partijen en ondanks veel juridische hobbels is onlangs toch bereikt, dat op 1 augustus 2024 een nieuwe middelbare school in Kerkrade zijn poorten kan openen: de Martin Buber School. Na 12 jaar is voortgezet onderwijs (MAVO, HAVO en VWO) weer terug in Kerkrade.

We zullen het samen moeten doen!

Tenslotte wijst Petra nog op de teruglopende sociale verbondenheid na de sluiting van de mijnen. Er heerst in deze regio een zekere moedeloosheid. Soms is er ook te veel gepolariseerd. Petra: “Juist de overheid moet verbinden door mensen bij elkaar te brengen. Daar ga ik me als burgemeester extra voor inzetten. Ik ben wel eerlijk. De overheid kan niet alle problemen oplossen. We zullen het samen moeten doen!”

Nog veel werk aan de winkel

De komende jaren is er nog veel werk aan de winkel. Binnen Parkstad Limburg staan gelukkig alle neuzen in de goede richting. Het kerktoren-denken is verdwenen. In het onlangs verschenen rapport van de Raad voor de Leefomgeving en infrastructuur heeft de raad de regering dringend geadviseerd om extra te investeren in achterstands-regio's, waaronder Parkstad Limburg. Alleen met sterke regio's wordt Nederland als geheel sterker. Petra: “Het is nu aan onze regio om met goede plannen te komen. Ik ben een optimistisch iemand. Daar gaan we samen voor! Deze regio is dat meer dan waard.”

Met ‘Lève Parkstad Limburg, Lève Kerkrade, Lève Rolduc’ sloot zij een passievolle lezing af.

Twee kanttekeningen wil ik bij deze Augustinuslezing plaatsen.

1. Deze boeiende lezing had, naar mijn mening, meer toehoorders verdiend dan de circa 100 aanwezige gasten. De Stichting Lève Rolduc beraadt zich binnenkort over voorstellen om de Augustinuslezing meer aantrekkingskracht voor het grote publiek te geven.

2. Op de website (www.hetmartinbuber.nl) las ik, dat op 28 oktober 2023 de officiële opening van het schoolgebouw van de Martin Buber School aan de Marktstraat 6 in Kerkrade heeft plaatsgevonden. Ik hoop van harte, dat deze school op enig moment weer op Rolduc gehuisvest zal worden, zodat hier - na een onderbreking van 12 jaar - een onderwijshistorie sedert 1104 weer kan worden voortgezet.

Het Presidentsfeest en de Jour des jeux

De dag der dagen werd het in sommige jaarboeken genoemd: het Presidentsfeest. Meestal werd deze feestelijke vrije doordeweekse dag gevolgd door nog een vrije schooldag vol volksspelen en atletiekwedstrijden: de Jour des jeux. Dus twee dagen feest, twee dagen van verbondenheid voor vooral de interne leerlingen.

Zoals bij heel veel activiteiten op Rolduc maakte onze generatie zowel het Presidentsfeest alsook de Jour des jeux nog in hun volle glorie mee, maar hebben we ook ervaren, dat beide feestelijke dagen in verval geraakten.

Het Presidentsfeest

Het Presidentsfeest begon altijd met een meerstemmige plechtige hoogmis in een volle kerk. Na de mis was er het bekende defilé op de grote cour met het voltallige lerarencorps op het bordes.

De deelnemende leerlingen waren allen in een stralend wit overhemd gestoken. De eigen harmonie zorgde voor de muzikale ondersteuning.

Daarna volgde een uitgebreid presidentsdiner met de gebruikelijke humorvolle speeches van één student, één leraar en tenslotte het dankwoord van de President. 's Avonds was er ter afsluiting van het Presidentsfeest een spannende voetbalwedstrijd tussen de leraren en leerlingen. Op onderstaande foto van het lerarenteam zullen we de meeste leraren wel herkennen. De man met de bal was de net benoemde econoom van Rolduc, George van Riet. In 1977 werd hij benoemd tot burgemeester van de gemeente Haelen. Hier kwam ik hem beroepsmatig weer tegen.

De Jour des jeux

De dag na het Presidentsfeest begonnen in alle vroegte al allerlei volksspelen en atletiekwedstrijden. De Jour des jeux bood voor elk wat wils. In de namiddag werd deze sportieve dag altijd afgesloten met de uitreiking van heel veel bekens en medailles en ook heel veel stukjes linzenvlaai. In de avonduren volgde er tot slot vaak nog een lichte film in de aula.

Het verval van beide feestdagen verliep na 1966 in een razend tempo. In 1967 was er voor het eerst geen defilé meer op de grote cour en in 1968 werd ook al afgezien van een presidentsdiner met toespraken. Zo gingen er weer twee tradities ter ziele. Vanaf 1968 was er jaarlijks wel nog een schoolsportfeest voor in- en externe leerlingen.

De dagorde uit studiejaar 1966 / 1967

<u>D A G O R D E</u>	
<u>maandag - dinsdag</u> <u>donderdag - vrijdag</u>	<u>woensdag</u> <u>zaterdag</u>
6.45 u: opstaan	6.45 u: opstaan
7.05 u: H.Mis of studie (op donderdag H.Mis voor allen)	7.05 u: studie (7.45 u gelegenheid om H.Mis bij te wonen)
8.25 u: bedden opmaken ontbijt recreatie	8.15 u: bedden opmaken (niet op woensdag) ontbijt recreatie
9.00 u: 1e les	8.50 u: 1e les
9.50 u: 2e les	9.40 u: 2e les
10.40 u: onderbreking	10.30 u: 3e les
11.00 u: 3e les	11.20 u: onderbreking
11.50 u: 4e les	11.40 u: 4e les
12.40 u: recreatie	12.30 u: 5e les
12.50 u: diner recreatie	1.20 u: recreatie
	1.30 u: diner recreatie
1.50 u: vrije studie	
2.20 u: 5e les	
3.10 u: 6e les	
4.00 u: gelegenheid om kop melk te drinken - recreatie	4.30 u: gelegenheid om kop melk te drinken
4.45 u: studie	<u>woensdag</u>
6.00 u: souper kl. studiezaal	4.45 u: volkszangrepetitie
6.15 u: souper gr. studiezaal recreatie	5.00 u: studie
6.45 u: studie	6.15 u: souper kl. studiezaal
7.45 u: recreatie	6.30 u: souper gr. studiezaal recreatie
8.15 u: einde vrije studie	7.00 u: studie
9.00 u: avondgebed V.K., 1 en 2 gym (maandagavond meditatie)	8.00 u: recreatie
9.30 u: avondgebed(meditatie) 3 - 4 gym	8.30 u: einde vrije studie
10.00 u: avondgebed 5 - 6 gym (de meditatie begint om 9.45 u)	9.00 u: avondgebed V.K., 1 en 2 gym
	9.30 u: avondgebed 3 en 4 gym
	10.00 u: avondgebed 5 en 6 gym
<u>zondag</u>	<u>zaterdag</u>
7.30 u: opstaan	4.55 u: lof
8.00 u: plechtige hoogmis (in de wintermaanden resp. om 7.45 en 8.15 u) ontbijt bedden opmaken recreatie	5.15 u: studie
12.00 u: studie	6.30 u: souper kl. studiezaal
1.00 u: recreatie	6.45 u: souper gr. studiezaal recreatie
1.10 u: diner recreatie	7.15 u: studie
4.30 u: gelegenheid om kop melk te drinken	8.15 u: recreatie
5.45 u: souper	9.30 u: bedtijd V.K., 1 en 2 gym
6.15 u: studie	10.00 u: bedtijd 3 gym en hoger
7.15 u: recreatie	
9.00 u: avondgebed V.K., 1 en 2 gym	
9.30 u: avondgebed 3 en 4 gym	
10.00 u: avondgebed 5 en 6 gym	

Bij het grote kruisbeeld in de kloostergang hing op een groot zwart bord de geldende dagorde.

Er werd stipt de hand aan gehouden.

De klok op de eerste verdieping was bepalend.

Zelf heb ik op vijf gymnasium een periode volgens dit strakke schema de bel 'mogen' bedienen.

Zo werden regelmaat en discipline een deel van ons leven.

Zelf een invulling geven was er niet bij.

In de De Limburger van 27 oktober 2023 stond dit bericht. Het hagelwitte kapelletje staat in het open veld tussen Rolduc en de woningen van het Rolduckerveld. Aan de linkerkant van de oprijlaan naar Rolduc.

Mariakapel bij Rolduc weer doelwit vandalen

KERKRADE
DOOR FRANK BENNEKER

De Beerenboschkapel bij abdij Rolduc in Kerkrade is afgelopen weekend vernield. Het is de vijfde keer in enkele jaren tijd dat de Mariakapel het doelwit van vandalen is. De beheerders van het Catharinagilde broeden op maatregelen om de bezinningsplek husterproof te maken. „Maar het moet geen bunker worden.“

De vernieling van het glas in de kapel betekent dat de kapel in enkele jaren tijd vijf keer te kampen heeft gehad met vandalisme of diefstal. „Het beeld bovenop de kapel is al vernield, er is een vuurwerkbom in afgegaan, het Mariabeeld is gestolen en afgelopen weekend is voor de tweede keer het glas vernield”, somt Max Ruiters de incidenten op. Met het Catharinagilde, eigenaar van de kapel, bezint Ruiters zich op maatregelen om herhaling te voorkomen. „We hebben al de suggestie gekregen dat we er camera's op moeten hangen, of er hekken omheen moeten plaatsen. Daar voelen

we niet veel voor. De kapel moet geen bunker worden, maar moet een plek van bezinning blijven.”

De gesneuvelde ruit is inmiddels vervangen. „Ik ga op zoek naar experts die kunnen adviseren om wellicht ander glas of iets dergelijks te gebruiken”, zegt Ruiters. „Betere verlichting rondom de kapel zou een maatregel kunnen zijn die vandalen afschrikt. Maar we weten het nog niet en staan open voor betere suggesties.”

Het Catharinagilde heeft een melding bij de politie gedaan, vertelt Ruiters. „Geen aangifte, want er is niets gestolen. We begrijpen ook dat de politie andere prioriteiten heeft dan een vernield ruit in een kapel. Maar voor ons is het om moedeloos van te worden.”

De vernieling van het glas in de kapel betekent dat de kapel in enkele jaren tijd vijf keer te kampen heeft gehad met vandalisme of diefstal.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.
Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446